

пламъка, що се вземаше въ нейнитѣ погледи. И когато зарна на изтокъ първата багра на утренната зора — той се възрадва. И да я подсетя, че е време за раздѣла, продума: — зора се сивва!

И двамата мълчаливо се вгледаха въ зората. Небето багрѣяше. Утренниятъ въздухъ на широки струи изъ прозореца загали пламналитѣ имъ лица и тѣ сирѣха погледъ на вѣстокъ.

— Да се раздѣляме! продума той.

— Тя го изгледа изненадана.

— И кога ще се срѣцнемъ? Азъ толковъ малко ти изказахъ!

— Надвечерь; чакай ме тукъ.

Тя хвана двѣтѣ му рѣцѣ и въ очитѣ ѝ проблѣснаха накупѣли сълзи.

— До виждане! — друсна рѣцѣтѣ ѝ той.

— До виждане, — отвърна тя съ затаена тѣга и като отпусна до прозореца глава, дълго гледа подирѣ му, подадена на мисли, които тя не може да изкаже.

Звѣздитѣ гаснѣха едва слѣдъ друга; въ далечния изтокъ се размѣтаха пурпурнитѣ поли на ясното утро. И тя се загледа въ небето, измѣчвана отъ рой въпроси: мисли една отъ друга по-тъмни, по-загадъчни, се сплитаха въ нейния умъ и като мухи прѣдъ дъждъ, неспокойно се прѣскаха и пакъ налитаха, безнадеждно, смущающе. Толкова мисли — нито една да се долови, да се разясни до край. Само едно разбираше ясно и опрѣдѣлено: че тя е нещастна.

А душата ѝ ламтѣше за щастие, блѣнувано и непостижимо щастие . . .

И изнемогла подъ гнета на мисли — тя отпусна глава и втренчи погледъ о пода, безсилна прѣдъ оня вжтрѣшенъ гласъ, който я зовѣше нѣкъждѣ. На къдѣ? — сама тя не можеше да си отвърне.

V.

Замислена тя не забѣлѣзва, че въ стаята надникна ясниятъ день. И когато майка ѝ влѣзе при нея и сложи на рамото ѝ рѣчка, тя се съпна като отъ дълбокъ сънъ.

— Ти ли си, мале! — едва издигна очи Ана.

— Какво е туй отъ тебе, Ана! И тази нощъ не си легнала!